

# РЕШЕНИЕ

№ 1236

гр. София, 28.02.2014 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 07.02.2014 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Румяна Лилова

**ЧЛЕНОВЕ:** Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **9951** по описа за **2013** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 26380 от 10.10.2013 г. по описа на Административен съд София - град, подадена от Д. Р. М., срещу Съдебно решение от 16.07.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 112 състав (СРС) по нахд № 21793 по описа за 2012 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 1884 от 20.01.2012 г., издадено от началника на Административно – наказателна дейност (АНД), Отдел „Пътна полиция” (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 1 от Закона за движението по пътищата ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 (петдесет) лева за нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 му е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Недоволен касаторът излага твърдение, че обжалваното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно като постановено при съществени нарушения на процесуалния закон и нарушения на материалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Обръща внимание, че притежава талон „водач на МПС без наказания” и съгласно Наредба №

Из-1959 от 27.12.2007 г. би следвало да не му отнемат контролни точки. Посочва, че следва да се приложи принципа на по-благоприятния закон, тъй като санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 1 ЗДвП е отменена. Предвид всичко изложено, касаторът моли отмяната на обжалваното съдебно решение и отмяна на спорното НП.

В съдебното заседание, се представлява от адв. С., който поддържа жалбата.

Ответникът – ОПП при СДВР не взема становище по касационната жалба и не изпраща представител.

Прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административно – наказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за безспорно установено следното: На 11.01.2012 г. около 17.50 ч., в [населено място], [улица], с посока на движение от [улица] към пл. „Руски паметник” касаторът е управлявал товарен автомобил марка „Б.”, с ДК [рег.номер на МПС] , като не е пропуснал пешеходец, предприел пресичане на пешеходната пътека. М. бил спрял за проверка от служителите на ОПП при СДВР, като свидетелят Е. С. му съставил АУАН № 1884 от 11.01.2012 г., въз основа на който е издадено спорното НП.

Тази фактическа обстановка районният съд е приел за установена въз основа на събраните по делото доказателства – писмени доказателства, включително такива за компетентността на административнонаказващия орган, както и гласни доказателствени средства – показанията на свидетеля Е. С..

Въз основа на така събраните доказателства, районният съд е счел, че жалбата срещу спорното НП е неоснователна. Намерил е, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, а в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на НП. Както АУАН, така и НП са съставени от компетентен орган и при спазване на изискванията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН. Изложил е съображения, че по словесен път нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно по начин, който не нарушава правото на защита на М. и съдържа всички обективни признаци на състава на нарушението. Приел е, че М. не е изпълнил задължението си по чл. 119, ал. 1 ЗДвП при приближаване към пешеходна пътека да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващи по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Също така от показанията на свид. С. е приел, че касаторът е нарушил и чл. 100 ал. 1 т. 1 от ЗДвП, като не е носил в

себе си контролния талон към СУМПС. По тези съображения е потвърдил спорното НП в неговата цялост.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК.

Правилно е възприето от въззивния съд, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Обжалваният санкционен акт е издаден от компетентен орган и при спазване на изискванията на чл. 34 ЗАНН. По съществото на спора, след като е обсъдил доказателствената съвкупност и в съответствие с нея, съставът на СРС законосъобразно е приел, че М. е осъществил виновно състава на вмененото му нарушение. Предвид това, законосъобразен е правният извод на съда, че правилно е ангажирана административно наказателната му отговорност на основание посочените в НП разпоредби. Постановеното от районния съд съдебно решение не страда от наведените касационни основания.

Съгласно чл. 119, ал. 1 ЗДвП при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Предвид цитираната правна регламентация, нарушението, така както е описано в АУАН и НП изцяло следва и покрива предвидения в закона състав. К. съд споделя взетото във въззивното решение становище, че без значение за съставомерността на деянието е дали пешеходецът е един или са повече и изложеното в АУАН и НП не нарушава правото на защита на М., доколкото осъществява както от субективна, така и от обективна страна състава на административно нарушение по ЗДвП, за което основателно е бил санкциониран.

Във връзка с наведените доводи за допуснати при разглеждането и решаването на делото съществени нарушения на процесуалните правила следва да се посочи, че районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Съдът е установил чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства административнонаказателното обвинение - дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които то е извършено. Правилно съдът е кредитирал показанията на свидетеля С., който е актосъставител и е възприел движението на автомобила, управляван от касатора, и събитията до и след спирането му за проверка.

Предвид така изложеното, касационният съд приема, че при разглеждане и решаване на спора, въззивният съд не е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неизпълнение на задължението за провеждане на задълбочено съдебно дирене. Като е извършил необходимото в унисон с чл. 13 НПК, чл. 14, ал. 1 НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 НПК, съдът е постановил съдебен акт в съответствие със сочените процесуални разпоредби. Неоснователен е доводът за нарушение на принципа,залегал в чл.3 ал.2 от ЗАНН за прилагането на по благоприятен закон-действително след извършване на нарушението санкционната

разпоредба на чл.183 ал.4 т.1 от ЗДвП е отменена,но със същия законодателен акт е създадена нова разпоредба на чл.183 ал.5 т.1 касаещ нарушението по чл.119 от ЗДвП и то с по висока санкция/100лв в сравнение с наложената по отменената редакция 50лв/.Ето защо и въззивният съд не е нарушил правилото за приложение на по благоприятния закон.

На последно място следва да се отбележи, че отбелязването в НП на броя контролни точки, които се отнемат с влизане в сила на НП ex lege на основание Наредба Из-1959/27.11.2007г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, изд. от министъра на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 4 от 15.01.2008 г., в сила от 15.02.2008 г./, е действие на административнонаказващия орган, което не подлежи на самостоятелен съдебен контрол. Само по себе си, това отбелязване не внася едностранно промяна в правната сфера на жалбоподателя. Отнемането на контролни точки настъпва ex lege, на основание Наредба Из-1959/27.11.2007г., автоматично с влизане в сила на НП.Понастоящем тази Наредба е отменена и след януари 2013год действа нова Наредба,в която чл.6 ал.2 има идентично съдържание както посоченото от касатора ,свързано с отнемането на контролни точки на водачи,притежаващи контролен талон”водач на МПС без наказания”.В този смисъл компетентния орган за прилагането на тази разпоредба се явява съответния ръководител на Отдел Пътна Полиция,който при преценката на налагането евентуално на ПАМ следва да съобрази обстоятелството,че М. притежава такъв талон.

Предвид това касационната жалба е неоснователна при така наведените касационни основания, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила като законосъобразно и правилно.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение от 16.07.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 112 състав по нахд № 21793 по описа за 2012 г. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.